

Átadás

*Átadom magam a külsőségeknek
ugyanazzal a magabiztossággal, amivel elkerülöm őket.*

*Hegyek és víz, fák és árnyak
lefordíthatatlan jelei egymásnak.*

*A délután átcsörtet a lombon,
azzal a hanggal, amit a lomb hallat délutánonként.*

Alkonyati dal

*Emlékszünk-e még a szóra,
mit a száj biztossággal ejt ki,
s mi az ajkak hullámmozgását követi?*

*A csók ismeri,
bár puszta nádsusogás.
Aki furulyát vág abból,
tudja, milyen hosszú,
milyen rövid legyen,*

*hogy a fekete láb
hazáig vigye hangját.*

Annyi szobából...

*Annyi szobából, amennyiben valaha jártam,
régés-rég építhettem volna egyetlen nagy házat
fürdőszobákkal, kristálycsillárokkal,
autókkal, garázzsal, személyzettel,
– vendégeskedő családtagokkal,
udvar felőli üdvrivalgással,
szapora lábakkal és makacs ételszaggal.*

*Ha tóparton sétálok ősziőben,
és kalapácsok, fűrészek robaját hallgatom,
azon tépelődöm,
vajon én magam építkezem-e itt,
s ki fogja a számlákat fizetni?
Magam előtt sorakozót látok,
sötét ruhás díszszemlét a gyepen,
feleségemen decens, fehér viktoriánus gallér,
oldalán szobalány, szakács,
behűtött pezsgővel készenlétben.*

*– Pillantásuk belefűrődik a blendenyílásba,
fényképezőm lencséjébe,
mosolyuk szótlanul arcukra fagy,
mikor – most repül a kismadár! – bebújok
a fekete vászon alá.
Mint ha rácsapnék egy felfújtt papírzacskóra.*

*Milyen volt első reggelem
abban az olcsó hotelben, Alexandriában!
Napfény, a türkizkék falon kupolák,
minaretek árnyképe,
könnyű párában oldódnak, mint a cukor
és a morajló kikötő,
mely végtelen kulcsosomó a világhoz.*

*Szabad lehettem egy pillanatra,
zuhanni kezdtem az ismerős, szomorú szobákból
és minden ismeretlen térből, mely reám várt.*